

«Το ημερολόγιο μιας γενοκτονίας»

Νιώθω...

Φόβο, γιατί πίσω μου σκοτώνονται άνθρωποι...

Τρόμο, επειδή δεν ξέρω πού να κρυφτώ...

Οργή, διότι αναγκάστηκα να αφήσω την πατρίδα μου...

Θλίψη, για τους αγαπημένους που χάθηκαν,

για τα ορφανά, για τους αγνοουμένους...

Θυμό, για τους τόσους πρόσφυγες ...

Κούραση, επειδή δεν αντέχω άλλο να περπατώ, να πεινώ, να διψώ...

Ελπίδα, γιατί βρέθηκε η νέα χώρα...

Δικαίωση, όταν ορίστηκε ως Γενοκτονία...

Αναμονή για μία και μόνο συγγνώμη,

για να γαληνέψουν οι αδικοχαμένες ψυχές του Πόντου.

Μιχαήλ Λοΐζου,

Ε' τάξη